

Весела Василева

Сам

За мама

Лицето му е бледо и прозрачно,
очите му – отворени широко,
– тъй светли и печални...
А може би и радост там дълбоко
във погледа блести?

Ръцете му – издигнати в молитва,
отправена към тъмното небе
– тъй чуждо и далечно...
А може би за него то е близко,
обично, неразделно?

И всички слушат думи –
златни, топли, замълчавани,
и думи сиви, тъмни, сребърни;
и всички слушат – той говори
за своето небе,
за себе си,
за тях и техните дела и мисли,
и той говори дълго,
и всички слушат.

Но думите са златни, топли, замълчавани,
и думите са сиви, тъмни, сребърни,
и никой ги не вижда,
и всички слушат,
но никой не ги чува как звънтят.

Той говори,
лицето му е бледо и прозрачно,

очите му – дълбоки и печални,
и той говори,
но е сам.

1937, януари

КРАЙ

© 1937 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7529>]